

Конѣтъ го носѣше леко въ утринната прохлада, птицитѣ весело цвѣртѣха, въздухѣтъ бѣше напоенъ съ мириза на новата пролѣтъ, която дойде изведнѣжъ.

Той дишаше дълбоко, радостенъ и весело усмихнатъ и си мислѣше: Ето, азъ живѣя.

